

РЕШЕНИЕ

№ 1487

гр. София, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-B, в закрито заседание на
седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цвета Желязкова

Членове: Елена Радева

Цветанка Бенина

като разгледа докладваното от Цветанка Бенина Въззивно гражданско дело
№ 20221100503650 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.435 - 438 ГПК.

Образувано е по жалба, подадена от длъжника „С.В.“ АД по изпълнително дело № 20228600400052 на ЧСИ М.П. с рег. № 851 от РКЧСИ, срещу отказ на съдебния изпълнител, обективиран в Постановление № 2882 от 26.01.2022 г. да бъдат намалени приетите за събиране разноси по Тарифата към ЧСИ. Твърди, че ЧСИ изобщо не се е произнесъл по направеното искане за преизчисляване на пропорционалната такса. Намира, че начисляването на такси и разноси в многократно по-висок размер от материалния интерес представлява злоупотреба с процесуални права. Излага оплаквания, че определянето на възнаграждение по реда на НМРАВ в настоящия случай не би било съобразено с постигане на легитимна цел. Твърди, че по изпълнителното дело е извършено само едно действие – подаване на молба за образуване на изпълнително дело, а и предмет на изпълнение е парично задължение в размер на 138.42 лв. Сочи, че ЧСИ е конституирал за вискатели две лица, които не присъстват в изпълнителния лист. Предвид изложеното моли съда да отмени отказа на съдебния изпълнител, както и да измени обжалваното постановлението по отношение на разноските за адвокатско възнаграждение и да преизчисли пропорционалната

т а к с а .

Вискателите по изпълнителното дело „Е.М.“ ЕООД и „Г.С.У.“ ЕООД са подали възражение в законовия срок, в което излагат становище, че жалбата е неоснователна. Твърдят, че са извършени различни действия от процесуалния им представител (смяна на изпълнителен способ, депозиране на становища, молби). Твърдят, че претендираното адвокатско възнаграждение е не само за образуване на изпълнително дело, но и за воденето му. Твърдят, че освен посочените в молбата за образуване изпълнителни способности, такива са посочени впоследствие и с нова нарочна молба. Намира, че правото на обжалването на размера на таксите е преклудирано. Молят съда да остави без уважение жалбата.

Частен съдебен изпълнител М.П. е депозирал мотиви по извършените от него изпълнителни действия, в които е изложил становище за неоснователност на жалбата. Твърди, че размерът на възнаграждението е съобразен с минимално определения такъв, съгласно НМРАВ за образуване на изпълнително дело и за процесуално представителство защита и съдействие. Излага твърдения, че освен образуване на изпълнително производство, вискателят е извършвал действия по процесуално представителство, изразяващи се в получаване на съобщения и книжа, следене на движението на делото, извършване на справки по него, като е изготвил и възражение срещу подаденото от вискателя възражение. Предвид изложеното намира, че е налице основание за приемане за събиране на адвокатско възнаграждение на вискателя както за образуване, така и за водене на изпълнително дело. Намира, че размерът на пропорционалната такса по т. 26 ТТР към ЗЧСИ следва да бъде определен въз основа на сбора на вземанията, инкорпорирани в изпълнителния лист, и възнаграждението за процесуално представителство в изпълнителния процес. Счита, че жалбата следва да бъде оставена без уважение.

Съдът, като взе предвид становището на страните и представените по делото доказателства, намира следното:

На 11.01.2022 г. в кантората на ЧСИ М.П. с ре г. № 851 е образувано изпълнително дело № 20228510400052 въз основа на изпълнителен лист, издаден на 29.04.2021 г. от Софийски районен съд на основание съдебно решение по гр. дело № 64375 от 2018 г. на Софийски районен съд 77 с-в/отд., с вискатели Е.М. ЕООД с ЕИК ***** и Г.С.У. ЕООД с ЕИК ***** и длъжник С.В. АД с ЕИК *****.

На 11.01.2022 г. на длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение с изх. № 1301/11.01.2022 г. В поканата за доброволно изпълнение е посочен а дължимата, присъдена с решение на СРС сума в размер на 138,42 лв., както и общият размер на приетите по делото за събиране разноси на вискателя от 800лв. за адвокатско възнаграждение, 197, 68 лв. с ДДС такси по ЗТТР към ЗЧСИ.

На 14.01.2022 г. е изискана справка от Регистъра на Национална агенция за приходите за наличие/липса на задължения.

На 21.01.2022 г. длъжникът е депозирал възражение с вх. № 4681/21.01.2022 г. по делото срещу размера на разностите, с искане адвокатското възнаграждение да бъде намалено до 200 лв. - за образуване на изпълнителното дело на основание чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответно да бъде намален размерът на пропорционалната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ.

На 26.01.2022 г. с Постановление за разноси с изх. № 2882/26.01.2022 г. съдебният изпълнител е приел да намали адвокатското възнаграждение до размер на 700 лв. С придружително писмо с изх. № 2883/26.01.2022 г., получено на 27.01.2022 г., длъжникът е уведомен за постановлението за разноси.

На 03.02.2022 г. е депозирана жалба от длъжника с вх. № 8282/03.02.2022 г., с която се обжалва Постановление за разноси с изх. 2882/26.01.2022 г.

На 09.02.2022 г. длъжникът е получил Съобщение за нередовна жалба с изх. № 4806/07.02.2022 г., в което е описано, че по молба на вискателя приетото по делото адвокатско възнаграждение е намалено на 400 лв. В едноседмичен срок, считано от получаване, е отстранил допуснатите нередовности.

На 21.03.2022 г. препис от депозираната жалба от длъжника с вх. № 8282/03.02.2022

г., е връчена за възражение на взыскател, посредством съобщение за жалба за становище с изх. № 7822/18.02.2022 г. В законоустановения срок взыскателят е депозирал възражение по отношение на жалба с вх. № 23760/23.03.2022 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирана страна срещу подлежащо на основание чл. 435 ал.2 т.7 ГПК на обжалване действие на съдебния изпълнител – разноските по изпълнението.

Предмет на обжалване по чл.435, ал.2, т.7 ГПК са разноските по изпълнението, претендирани от взыскателя и възложени в тежест на длъжника, които се определят от частния съдебен изпълнител. За техния размер последният уведомява длъжника. В т. 2 от ТР № 3/2015 г. по т.д. № 3/2015 г. на ОСКГТ на ВКС се приема, че постановлението за разноските представлява всеки акт на съдебния изпълнител, с който той се произнася по задължението на длъжника за разноски по изпълнението. Това важи и за разноските, посочени в поканата за доброволно изпълнение. В тази си част поканата съдържа произнасяне по отношение на размера на разноските, които не са удостоверени в изпълнителното основание и издадения въз основа на него изпълнителен лист. Това произнасяне може да бъде оспорвано от длъжника по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК, като това оспорване обаче не го лишава от възможността да изпълни задължението си по изпълнителния лист в срока за доброволно изпълнение.

В процесния случай ЧСИ е уведомил за начислените разноски длъжника с поканата за доброволно изпълнение, която е връчена на последния на 11.01.2022 г., видно от приложената разпечатка на имейл. При връчване на поканата за доброволно изпълнение на 11.01.2022 г. двуседмичният срок съгласно чл. 436, ал.1 ГПК за обжалване на разноските по изпълнението и таксите на ЧСИ, вкл. т. 26 ТТРЗЧСИ, приключва на 25.01.2022 г. В законовия срок е направено искането за намаляване на размера на претендираното адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство. По отношение на обжалването на разноските за адвокатско възнаграждение жалбата също е допустима.

В поканата сумата за разноски по изпълнителното дело включва 800 лв. за адвокатско възнаграждение, които впоследствие ЧСИ с постановление е намалил, без противопоставяне от взыскателя, на 700 лв.

В настоящия случай процесуалният представител на взыскателите е извършил едно фактическо действие – подал е молба за образуване на изпълнително производство, в която сочи и способите на принудителното изпълнение – налагането на заповед за наем на движими вещи и дружествени дялове и възбрана на недвижими имоти. Съгласно чл. 426, ал.2 ГПК в молбата си взыскателят посочва начина на изпълнението, като той може да посочи едновременно няколко начина, само ако това е нужно за удовлетворяване на вземането му. Сесирането на ЧСИ с конкретен изпълнителен способ е условие за редовност на молбата на взыскателя, поради което първоначалното посочване на изпълнението следва да се счита, че е основание за начисляване адвокатско възнаграждение само за образуване на изпълнително дело по т. 1 на чл. 10 НМРАВ. В чл. 426, ал. 2, изр. второ ГПК е предвидено, че в течение на производството взыскателят може да посочва и други начини на изпълнение, като в такива случаи е предвидено да бъде начислявано адвокатско възнаграждение по т. 2 на чл. 10 НМРАВ за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания.

Двата вида адвокатско възнаграждение по т. 1 и т. 2 са самостоятелни по своето основание и ред за определяне на техния размер, което е обусловено от спецификата на всяко конкретно изпълнително производство. Законът дава изрична възможност на длъжника да погаси дълга си в срока за доброволно изпълнение, което евентуално изпълнение прави ненужна защитата на вискателя с предприемането на изпълнителни действия по него. Предвид факта, че длъжник е „С.В.“ АД, което дружество е изцяло собственост на Столична община, платежоспособен титуляр е на банкови сметки, и е активен участник в гражданския оборот, не са налице обективни пречки ЧСИ да наложи заповест върху банкови сметки и в кратки срокове да събере дължимите суми, без да е необходимо от допълнителни указания и съдействие от вискателя. В процесния случай вискателят е посочил конкретен изпълнителен способ – заповест на банкови сметки на длъжника с последваща молба, която в случая е конкретизирана на молбата за образуване, тъй като до момента на подаването □ пред ЧСИ последният не е пристъпил към реализиране на който и да е от посочените изпълнителни способи. Това, че вискателят с нова молба е посочил конкретен способ за принудително изпълнение, не е следствие на неуспешно реализиране на първоначално посочен в молбата за образуване, а следва да се приема като изпълнение на първоначалното му задължение, уредено в 426, ал.2 ГПК. Подаването на нова молба от вискателя поражда съмнения за злоупотреба с процесуалното право, уредено в чл. 426, ал. 2 ГПК – да определя начина на изпълнение. Злоупотребата с право е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно – за да бъдат увредени права и законни интереси на други (чл. 57, ал. 2 КРБ). Съгласно чл. 3 ГПК, участващите в съдебните производства лица и техните представители под страх от отговорност за вреди са длъжни да упражняват предоставените им процесуални права добросъвестно и съобразно добрите нрави. Прогласената от закона легитимна цел на избор на няколко способа за изпълнение е оправдана, единствено при реална необходимост, т. е. ако е реална заплахата, че при посочването само на един „начин на изпълнение“ удовлетворяването на притезанието му ще бъде затруднено.

От значение са и извършените към момента на определяне на разностите действия от съдебния изпълнител по принудително събиране на процесното вземане. Не са предприети действия по налагането на заповест на банковите сметки на длъжника, налагането на възбрана, респ. заповест на притежавани от длъжника недвижими и движими вещи, като дори не е направено проучване чрез справки за наличието на такива.

В случая, към жалбата си дружеството длъжник е представило покани за доброволно изпълнение, изпращани по изпълнителни дела – всички образувани пред ЧСИ – М.П. и с длъжник и вискатели – идентични с тези в настоящото производство, като дори и начислените суми предмет на изпълнението са близки по размер. Очевидна е целта на вискателите да образуват множество изпълнителни производства срещу един и същи длъжник за събиране на вземания в малък размер. Настоящият съдебен състав приема, че по този начин не се цели удовлетворяване чрез принудително изпълнение на дължимите вземания, а увреждането на длъжника, за който е известно, че е дружество монополист - общинска собственост и разполага с достатъчно средства, които са достъпни за изпълнение. Подобно процесуално поведение от страна на вискателите съдът приема като злоупотреба с право. Видно от книгата по делото, цедент по договора за цесия, въз основа на който вземането е било прехвърлено в полза на вискателите, е адвокат К.Б., като упълномощен от вискателите е друг адвокат от същата адвокатска кантора с идентичен служебен адрес, който факт също е в подкрепа на така направения извод за злоупотреба с право и кумулирането на допълнителни разноси с цел увреждане на длъжника. Освен това, при

служебно извършена справка съдът установи и други образувани частни граждански производства с предмет и страни, идентични с настоящите, което също обосновава извода на съда в този смисъл.

Предвид изложените мотиви настоящият въззивен състав приема, че ЧСИ неправилно е постановил отказ за намаляване на размера на адвокатското възнаграждение, като счита, че обжалваното постановление следва да бъде отменено изцяло, като настоящият съдебен състав приема, че такива изобщо не се дължат – както за адвокатско възнаграждение в полза на вискателите, така и таксите по т. 26 ТТР към ЗЧСИ в полза на ЧСИ.

С оглед изхода на производството по обжалване на действия на ЧСИ на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. чл. 37 ЗПП във вр. чл. 25а, ал. 2 НЗПП в полза на жалбоподателят „С.В.“ АД следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

Водим от горното, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от длъжника „С.В.“ АД с ЕИК ***** по изпълнително дело № 20228600400052 на ЧСИ М.П. с рег. № 851 от РКЧСИ, постановление № 2882 от 26.01.2022 г., с което е постановен отказ да бъдат намалени приетите за събиране разноски по Тарифата към ЧСИ, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на вискателите за присъждане на разноски, включващи адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв.

ОТМЕНЯ постановлението на ЧСИ М.П. с рег. № 851 от РКЧСИ по изпълнително дело № 20228600400052г., с което са начислени такси по делото в размер на 197.68 лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____